

Mál nr. 37/2019**M og
V vegna ábyrgðartryggingar A****Ágreiningur um hvaða tekjur skuli lagðar til grundvallar tímabundnu atvinnutjóni****Gögn.**

Málskot, móttakið 31.01.2019, ásamt fylgigögnum 1-8.

Bréf V, dags. 14.02.2019.

Athugasemdir M við bréf V ásamt fylgiskjali, dags. 21.02.2019.

Málsatvik.

Hinn 31. janúar 2015 varð M fyrir vinnuslysi við störf sín hjá A. Vegna þess var M óvinnufær í skilningi 2. gr. skaðabótalaga nr. 50/1993 frá 31. janúar til 30. mars 2015 og aftur frá 22. desember 2015 til 22. mars 2016. Slysið sjálft og bótaskylda V vegna þess eru óumdeild. Hins vegar er deilt um hvaða tekjur skuli leggja til grundvallar útreikningi á tímabundnu atvinnutjóni M.

M telur að V hafi borið að leggja meðalmánaðarlaun M á árinu 2014 til grundvallar bóttum fyrir tímabundið atvinnutjón. Það hafi ekki verið gert heldur aðeins miðað við laun M í starfi hans hjá A. M hafi hins vegar jafnframt stundað sjómennsku hjá B hluta úr ári, árin 2014, 2015 og 2016, sem hafi leitt til þess að tekjur hans hafi verið mun hærri en laun hans hjá A ein og sér gefi til kynna. Starf M hjá A hafi því ekki verið eina starf hans og raunar hafi hann nýhafíð störf þar þegar hann varð fyrir slysi. Því hafi ekki mikil festa verið komin á vinnusambandið og alls ekki þannig að ljóst væri að M mundi ekki fara aftur á sjó gæfist færi á því. V hafi þannig, við bótaútreikning, aðeins miðað við u.þ.b. helming þeirra tekna sem M var í raun með, og þannig takmarkað bótaskyldu sína með ólögnum hætti.

Í bréfi sínu til nefndarinnar tekur V fram að við útreikning bóta hafi verið áætlað hverjar tekjur M hefðu verið á því tímabili sem hann var frá vinnu vegna slyssins. M hefði farið í einn sjótúr á ári, þ.e. á árinu 2014, í ágúst 2015 og í september 2016. M hefði því ekki verið í reglulegu starfi hjá B, og hefði ekki með neinum hætti sýnt fram á að honum hefði boðist að fara í sjótúr á þeim tíma sem hann var óvinnufær og því orðið af tekjum vegna þess. Greiðslur vegna tímabundins atvinnutjóns séu ekki greiðslur á grundvelli líklegra meðaltekna heldur greiðslur vegna raunverulegs fjártjóns. Aðferðarfræðin sem V beiti sé viðurkennd og felist í því að finna meðallaun, og greiða mismun þeirra og þess sem M hafi fengið greitt á því tímabili sem hann var óvinnufær og bæta þannig tímabundinn launamissi.

M mótmælir þessari afstöðu og tekur sérstaklega fram að slysið hafi haft það í för með sér fyrir M að hann geti ekki unnið með sama hætti og áður og hafi m.a. þurft að takmarka yfirvinnustundir. Því hafi V ekki verið rétt að miða við tekjur M eftir slysið, þegar um skerta starfsgetu hafi verið að ræða. Þrátt fyrir það hafi V notað tímabilið apríl til desember 2015 sem viðmiðunartímabil. Augljóst sé að ekki geti staðist að miðað við tekjur sem M aflaði sér eftir fyrra veikindatímabil hans vegna slyssins, þegar hann hafi orðið fyrir skerðingu til að afla tekna.

Álit.

Samkvæmt 2. mgr. 3. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd í váttryggingamálum sem birtar eru með auglýsingu í B-deild Stjórnartíðinda nr. 1090/2005, úrskurðar nefndin um bótafjárhæðir að fengnu samþykki allra málsaðila. Ágreiningur þessa máls snýr að bótafjárhæðum og er því samþykki málsaðila áskilið svo nefndin taki málið til efnislegrar afgreiðslu. Þar sem V tekur til efnislegra varna og ber því ekki við að vísa skuli málinu frá verður að líta svo á að slíkt samþykki sé til staðar.

Hvað varðar kröfu M um að líta skuli til meðaltekna hans árið 2014 við ákvörðun bóta vegna tímabundins atvinnutjóns verður að líta til þess að slíkum bóttum er ætlað að bæta raunverulegt fjártjón vegna óvinnufærni. Ekki verður séð að M hafi verið í föstu starfi hjá B, eða að samningur hans við B hafi verið í föstum skorðum, heldur virðist fremur sem hann hafi farið í sjótúr þegar

tækifæri hafi boðist, og af þeim gögnum sem liggja fyrir nefndinni virðist sem það hafi alla jafna verið einu sinni á ári, þ.á.m. í ágúst 2015 og september 2016. M hefur ekki með neinum hætti sýnt fram á eða gert líklegt að honum hefði boðist slík vinna hjá B á því tímabili sem hann var óvinnufær. Því verður ekki séð að hann hafi orðið af tekjum hjá B á tímabili óvinnufærni. Verður því ekki fallist á að V hafi verið skylt að miða við annað en laun M hjá A, þar sem hann virðist hafa verið í fullu starfi á slysdegi, við útreikning bóta vegna tímabundins atvinnutjóns.

Hvað varðar athugasemdir M við að miðað hafi verið við laun hans hjá A á því tímabili sem starfsgeta hans var skert og honum ekki mögulegt að vinna jafnmikla yfirvinnu og hann hefði ella gert, verður að líta til þess að ekki liggja næg gögn fyrir nefndinni er styðji þá staðhæfingu. Þannig hefur ekki verið sýnt fram það að meðallaun M í starfi hans hjá A hefðu orðið hærri á því tímabili en viðmiðunartímabil það sem V styðst við gefur til kynna, hefði ekki komið til óvinnufærni hans. Með hliðsjón af ofangreindu er kröfum M því hafnað.

Niðurstaða.

Kröfum M um að V notist við önnur viðmið en gert var við útreikning bóta vegna tímabundins atvinnutjóns hans, er hafnað.

Reykjavík, 12. mars 2019.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson, lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.